

ростъта бѣ съчетана съ благородството на душата, а мѣд-
ростъта бѣ съединена съ крепкъ духъ и милостиво
сърдце?

— У кого?

— Ричардъ, Львското сърдце. До последния мигъ на
живота си, той останалъ великъ по милость и доблестъ.
Истински рицаръ. Да можехъ да приличамъ поне малко
на него!

— Кога умрѣ той? — попита Добромиръ. — Не бѣше
отдавна.

— Преди петъ години. Това се случило, когато Ри-
чардъ отишелъ на брань срещу Адемаръ дьо Лиможъ.
Презъ време на похода, единъ отъ собственитѣ му войници
забилъ една стрела въ бедрото му. Ричардъ се помъчилъ
веднага да я изтръгне, но я счупилъ, и върхътъ останалъ
вътре. Не обърналъ внимание на раната си и следъ нѣ-
колко дни кракътъ му се подулъ. Като видѣлъ, че смъртъ-
та приближава, Ричардъ заповѣдалъ да доведатъ при него
наранителя му, и го попиталъ защо е сторилъ тази
подлость.

— Ти уби баща ми и двамата ми братя, ти искаше да
обесишъ и мене — отвърналъ убиецътъ — радвамъ се, че
ще умрешъ. Прави съ менъ каквото искашъ.

— И Ричардъ какво направилъ? — попита любопитно
Добромиръ.

— Заповѣдалъ да го пуснатъ на свобода. Дори и на
смъртния си часъ, той билъ великодушенъ и милостивъ.
Разбирашъ ли какво е това? Да простишъ на собствения си
убиецъ! Толкова много той е обичалъ безстрашнитѣ и смѣ-
ли хора.

Той стана, взе ножицитѣ отъ една лавица, и подрѣза
фитила на догарящата вощеница.

Нѣкой тихо похлопа. Влѣзе единъ прислужникъ и
каза, че нѣкаква жена търсѣла княза. Веднага Иоанъ скочи,
леко побледнѣлъ, излѣзе навънъ. Долу, при портата, го
чакаше Агнеса. Съ развълнуванъ гласъ тя му съобщи, че
страшниятъ часъ е дошелъ. Отъ десетъ часа вече Ана
почнала да се мѣчи.